

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy Zdeňka Kühna a soudkyň Michaely Bejčkové a Sylvy Šiškeové v právní věci žalobce: **Ředitelství silnic a dálnic**, Na Pankráci 546/56, Praha 4 – Nusle, proti žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**, Vršovická 1442/65, Praha 10 – Vršovice, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 3. 2019, čj. MZP/2019/510/374, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2021, čj. 6 A 97/2019 - 49,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Česká inspekce životního prostředí uložila žalobci (stěžovateli) pokutu ve výši 200 000 Kč za dva přestupky upravené v zákoně č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny. Zaprvé, stěžovatel bez povolení ke kácení pokácel prostřednictvím společnosti KNAP Praha, s. r. o., dvě lípy [§ 88 odst. 1 písm. c) zákona o ochraně přírody a krajiny]. Zadruhé, stěžovatel prostřednictvím stejné společnosti pokácel sedm stromů a tím zasáhl do přirozeného vývoje dvou zvláště chráněných druhů (páchníka hnědého a kovaříka rezavého), byť neměl výjimku ze zákazu u zvláště chráněných živočichů podle § 56 zákona o ochraně přírody a krajiny [§ 88 odst. 1 písm. e) téhož zákona].

[2] Stěžovatel proti rozhodnutí inspekce podal odvolání, které žalovaný zamítl. Stěžovatel neuspěl ani se žalobou proti rozhodnutí žalovaného, kterou městský soud zamítl.

[3] Stěžovatel napadl rozsudek městského soudu stručnou kasační stížností, ve které zvolil stejnou argumentační strategii jako v případě odvolání a žaloby [kasační důvody dle § 103 odst. 1 písm. a), b) s. ř. s.]. K prvnímu přestupku stěžovatel uvádí, že nepotřeboval povolení ke kácení dřevin, neboť jednal za stavu zjevného a bezprostředního ohrožení života a zdraví (§ 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny). Ke druhému přestupku tvrdil, že nebyl osobou, která by za něj nesla odpovědnost, jelikož kácení stromů fakticky nevykonal on, ale smluvená

společnost KNAP Praha. Stěžovatel nesouhlasí ani s posouzením naplnění materiální stránky druhého přestupku. Skutek prý nedosahuje takové míry společenské škodlivosti, aby mohl být považován za přestupek.

[4] Žalovaný navrhuje kasační stížnost zamítnout.

[5] Kasační stížnost není důvodná.

[6] Co se týká první námitky (potřeba mít povolení pro kácení dřevin), zákon o ochraně přírody a krajiny v § 8 odst. 1 stanoví, že ke kácení dřevin je nutné povolení orgánu ochrany přírody. Z tohoto pravidla stanovuje několik výjimek, mj. v případě zřejmého a bezprostředního ohrožení života a zdraví, čehož se stěžovatel dovolává (§ 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny).

[7] NSS k tomu uvádí následující. Správní orgány sice připustily, že pokácené stromy byly v poměrně špatném stavu, rozhodně však jejich stav nenaplňoval podmínky § 8 odst. 4 zákona o ochraně přírody a krajiny. Zákon totiž nespojuje použitelnost této normy s nějakým nedobrym stavem dřevin, ale s tím, že jejich stavem je *zřejmě a bezprostředně ohrožen život či zdraví nebo broží-li škoda značného rozsahu*. Kromě prostého tvrzení stěžovatele neobsahuje soudní ani správní spis žádné důkazy o tom, že takové zřejmé a bezprostřední ohrožení hrozilo. Stěžovatel nebyl schopen ve správním ani soudním řízení doložit konkrétní okolnosti, ve kterých nebezpečí spočívalo – nedoložil žádné konkrétní defekty stromů, problémy s jejich stabilitou ani nic obdobného. Jak poznamenal již městský soud, z fotografií ještě stojících stromů přiložených ve správním spise také nelze poznat, v čem má takové ohrožení života a zdraví spočívat. Další fotografie zachycují stav po pokácení stromů (pařezy), takže z toho lze poznat pro účely § 8 odst. 4 ještě méně. To, že v dané lokalitě k pádu stromů dříve došlo, zase nic neříká ke stavu právě oněch dvou pokácených stromů.

[8] Městský soud námitku zřejmého a bezprostředního ohrožení života a zdraví podrobně analyzoval v bodech 34 až 40 napadeného rozsudku. S posouzením městského soudu NSS souhlasí a nemá důvod se od něho odchylovat. Sám stěžovatel tuto kasační námitku vznesl jen v obecné rovině a nepoukázal na žádný nedostatek v odůvodnění městského soudu, který by svědčil o naplnění podmínky pro výjimku ze zákazu dřevin. Městský soud posoudil celou otázku v souladu s judikaturou (srov. např. městským soudem správně citovaný rozsudek NSS ze dne 23. 9. 2016, čj. 4 As 117/2016 - 26, *Janské Lázně*, body 29 a 30). Tato námitka je proto nedůvodná.

[9] K námitce odpovědnosti stěžovatele za přestupek NSS uvádí, že se jedná o právní otázku, ke které se (i ve vztahu k nynějšímu stěžovateli v obdobné věci) NSS již několikrát vyjádřil. Za určitých okolností lze dovodit odpovědnost za přestupek nejen u osoby, která zásah fakticky provedla, ale rovněž u osoby, která provedení těchto prací zadala. Důležité je krom jiného to, zda práce fakticky prováděl v plném rozsahu pouze zhotovitel, nebo se zadavatel na jejich provádění rovněž podílel, ať už řízením, či kontrolou. Příkladem může být udílení pokynů, dohlížení na práci, aktivní určení místa a rozsahu kácení či regulování termínů a množství práce (ve věci téhož stěžovatele srov. rozsudek ze dne 30. 5. 2019, čj. 7 As 372/2018 - 40, body 19 a 20 a tam citovaná judikatura).

[10] NSS shodně s městským soudem přisvědčuje stěžovateli, že není tím, kdo kácel stromy. Stěžovatel se však na kácení dřevin výraznou měrou podílel, a tudíž i on nese odpovědnost za spáchaný přestupek. Podle smlouvy o dílo uzavřené mezi stěžovatelem a společností KNAP Praha měl být pokácen konkrétní počet dřevin v souladu s přílohou smlouvy.

pokračování

Ze správního spisu dále vyplývá, že technický pracovník stěžovatele před zahájením kácení označil dřeviny pro pracovníky společnosti KNAP Praha. Mezi označenými dřevinami byly i stromy, jejichž pokácení založilo přestupek dle § 88 odst. 1 písm. e) téhož zákona. Stěžovatel v průběhu kácení prováděl na místě kontrolu pracovníků zhotovitele a měl tak kontrolu nad tím, jak kácení probíhá. Stejně úvahy správně uvedl již městský soud (bod 45 napadeného rozsudku). NSS proto tuto námitku shledal nedůvodnou.

[11] Poslední námitka stěžovatele směřující proti závěru o naplnění materiální stránky druhého přestupku je zcela obecná. Stěžovatel ji nedoplnil žádnými argumenty, proč jeho jednání nebylo společensky škodlivé. NSS proto stěžovatele odkazuje na odůvodnění napadeného rozsudku, v jehož bodě 47 je podrobně popsáno, proč byla materiální stránka přestupku naplněna.

[12] Stěžovatel avizoval, že hodlá stručnou kasační stížnost „zevrubně“ doplnit ve lhůtě 30 dnů. To však neučinil, byť od podání kasační stížnosti uplynuly již bezmála tři měsíce. NSS dodává, že stěžovatele nevyzýval k doplnění kasační stížnosti dle § 106 odst. 3 s. ř. s., neboť kasační stížnost v té podobě, jak byla podána, je sice stručná, ale projednatelná. Současně platí, že podá-li stěžovatel kasační stížnost obsahující důvody, může kasační stížnost rozšířit o další důvody kdykoli v průběhu řízení před NSS [nález ze dne 31. 1. 2006, sp. zn. I. ÚS 390/05 (N 27/40 SbNU 219)].

[13] S ohledem na výše uvedené NSS zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s.).

[14] O náhradě nákladů řízení rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch; žalovanému náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. února 2022

Zdeněk Kühn
předseda senátu